

NOTIKUMI SĀKUMSKOLĀ: PLANĒTA IR MŪSU ROKĀS!

JAN/MAR 2023

PHOTO BY DARJA R. 12.A

- PAVASARA
BRĪNUMI
- VAI CILVĒKS
VAR IETEKMĒT
VĒSTURES
GAITU?
- MES
LEPOJAMIES!

EGGOZA

SKOLAS AVĪZE

DESIGNED BY AIBI

PAVASARA BRĪNUMI

Ar pirmajiem siltajiem pavasara saules stariem dabā sākas brīnišķīgas un no pirmā acu uzmetiena nemanāmas pārvērtības.

Sniegs pamazām sāk atsegt sasalušo augsni, kas katru gadu pārklājas ar sniegbaltu sniega segu.

Sākumā skopi kūstošā sniega pilieni glāsta zemi, modinot to no ziemas miega. Ar katru dienu zeme iegūst jaunas nokrāsas - no zeltaini brūnas līdz sulīgi zaļai, it kā mākslinieks lēnām uzspodrinātu savvaļas dabas paleti. Dzirdams klusais meža iemītnieku aicinājums atkal atgriezties pie mums. Tas ir aicinājums kopā vērot, kā daba pati viegli mostas no ziemas miega. Un tā atsaucas šim aicinājumam - lāči iznāk no savām miegām pēc ziemas guļas. Zvirbuļi un zīlītes kā mazi akrobāti sāk savu pavasara izrādi, dejojot uz zariem un sacenšoties vingrošanas trikos.

Pat gaiss šķiet piepildīts ar aromātiem - svaiguma smaržu un jaunas dzīves apsolījumu. Ziedošu ziedu un garšaugu notis jūt gaisā, it kā aicinot visas dzīvās būtnes pievienoties šiem lielajiem dabas svētkiem. Un tad visa daba iejūtas pavasara atmodas ritmā - koki izdzen pumpurus, un ziedi izklāj savas maigās ziedlapiņas virs zemes, it kā rotādami es pavasara svētku gaidās. Taču šī laika krāšņums ir tas, ka pavasaris rada pārmaiņas ne tikai dabā, bet arī cilvēku sirdīs. Tas piepilda tos ar prieku un cerību, iedvesmo jauniem sasniegumiem un dod ticību brīnumiem.

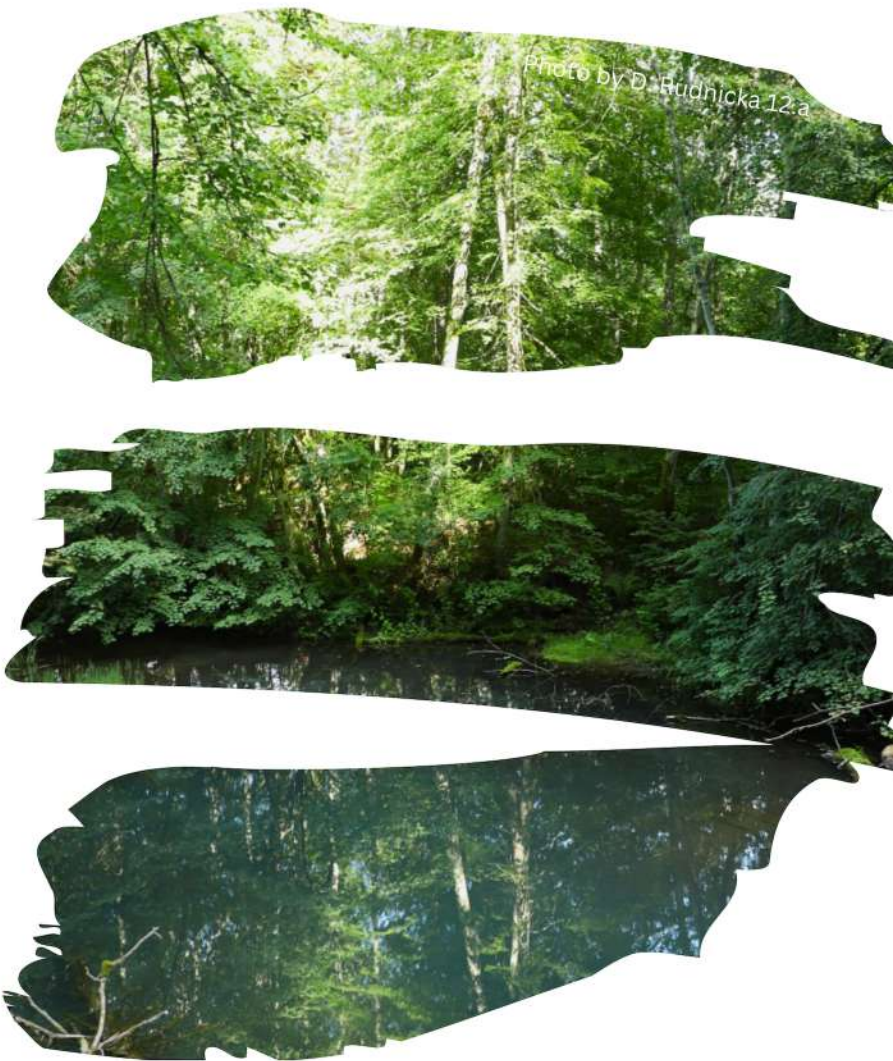
Tādējādi dabas pavasara atmoda nav tikai dabas parādība, tā ir īsta maģija, kas skar mūs visus, piešķirot jaunu jēgu dzīvei un atdzīvinot mūsu dvēseles no ziemas miega. Pavasaris nes līdzī ne tikai ziedēšanu un dabas atmodu, bet arī pārmaiņas mūsu iekšējā pasaulē. Pavasara noskaņojuma psiholoģija ir apbrīnojama parādība, kas piesaista zinātnieku un pētnieku uzmanību visā pasaulē. Kāpēc pavasaris mūs dara laimīgākus un optimistiskāk noskaņotus?

Pirmais un, iespējams, acīmredzamākais faktors ir laikapstākļu maiņa. Iestājoties pavasarim, dienas ir garākas, saule spīd spožāk un siltais gaiss patīkami lutina ādu. Tas dabiski ietekmē mūsu garastāvokli, liekot mums justies laimīgiem un enerģiskiem.

Tomēr ne tikai fiziskie aspekti ietekmē mūsu pavasara noskaņojumu. Svarīga nozīme ir arī psiholoģiskajiem faktoriem. Pavasaris ir saistīts ar jauniem sākumiem un iespējām. It kā pati daba mums vēstītu, ka viss ir iespējams, ka pat vissarežģītākās problēmas un grūtības ir pārvaramas. Šis optimisms un ticība labākai nākotnei pozitīvi ietekmē mūsu emocionālo stāvokli.

Turklāt pavasaris aktivizē mūsu vēlmi socializēties un pavadīt laiku svaigā gaisā! Tas rada labvēlīgu vidi, lai pavadītu laiku kopā ar saviem mīļajiem vai draugiem, kas uzlabo mūsu garastāvokli un dod laimes sajūtu.

Tādējādi pavasara noskaņojuma psiholoģija ir dažādu faktoru, tostarp laika apstākļu, psiholoģisko aspektu un pārējo faktoru sarežģīta mijiedarbība. Pavasaris mums sniedz ne tikai dabas skaistumu, bet arī iespēju pārdomāt savus mērķus un vēlmes, kas padara mūs laimīgākus un pārliecinātākus.

Izbaudīt pavasari!

Xsenija Nikitina 11.a

NOTIKUMI SĀKUMSKOLĀ

Visražīgākais mēnesis mācību gadā sākumskolā ir **decembris**. Ir jāpaspēj viss: uzrakstīt visus pārbaudes darbus un sekmīgi noslēgt 1.semestri. Sagatavoties ziemas lielākajiem svētkiem – Ziemassvētkiem un Jaunajam gadam: izrotāt skolas gaitenšus un kabinetus, sagatavot apsveikuma kartiņas tuvajiem cilvēkiem un mazas dāvanīņas, iemācīties dzejoļus un priekšnesumu vārdus klases pasākumiem.

Protams, ka visvairāk mazie skolēni gaida skolas eglīti. Arī šogad tika uzaicināti profesionāļi – cirka darbinieki, kas parādīja bērniem dažādus akrobātiskus momentus un trikus, kas bērniem ļoti patika. Pasākums notika 19.12.23., pēc tam savās klasēs tika turpināts svētku pasākums, kur skolēni saņēma diplomus, dāvanas un cienājās ar saldumiem un gardumiem, ko paši sarūpējuši.

20.12.23. bija Zeķu diena, kur skolēni varēja parādīt savas visinteresantākās zeķes un zeķubikses.

Janvāra pēdējos datumos un februāra sākumā 1.-3. skolēniem bija iespēja piedalīties “Skolas somas” rīkotāja nodarbībā: “Rotaļas”. Aktu zālē viņiem bija iespēja iet latviešu tautas rotaļās, kurās senie latvieši gāja dažādos svētkos. Pasākumu beigās katra klase saņēma nelielu dāvaniņu.

3.e klase kopā ar 7.e klases skolēniem iepazinās ar to, kas ir Barikāžu diena. Klases stundas ietvaros lielie bērni paskaidroja mazajiem, kāpēc tas ir jāzina un kāpēc tas ir jāatzīmē.

Februārī

Kā jau katru gadu, mūsu ģimnāzijā notika projektu dienas, kurās skolēni radoši strādāja pie noteiktas tēmas. Šī mācību gada projektu dienu tēma bija: "Planētas liktenis ir mūsu rokās!". Šogad tika mainīts formāts, kā mēs strādāsim pie projekta. Šim pasākumam tika piesaistīti 10.a klases skolnieki, kas vadīja 2.-3. klašu skolēniem nodarbības, darba grupas un radošās stacijas. Skolotāji vairāk bija kā novērotāji un konsultanti, kas palīdzēja, ja bija tāda nepieciešamība. Katrai dienai bija noteikts plāns, kas ir jāizpilda, lai sasniegtu izvirzīto mērķi.

Pirmā diena bija atvēlēta teorijai. Skolēni tika sadalīti pa grupām, iepazīstināti ar vārdu: "Ekoloģija", apskatītas problēmas, kas skar ekoloģiju, ko drīkst un nedrīkst darīt dabai, tika novadītas diskusijas starp skolēnu grupām, noskaidroja, kā var palīdzēt mežam, pētīja problēmas, rakstīja izveseļošanās receptes mežam. Tika novadītas dažādas aktualitātes grupās – noskatīti video par ekoloģiju, multfilmas, viktorīnas un risināti matemātiski uzdevumi, lai apspriestu redzētās problēmas un rastu atbildes, kā šīs problēmas likvidēt. Nobeigumā skolēniem tika piedāvāta darba lapa, kurā viņi atbildēja uz jautājumiem par redzēto, dzirdēto šajā dienā. Izteica savas pārdomas, ko saprata, kas patika un kas nepatika. Par labu un precīzu darbu skolēni saņēma garšīgas balvas, kas viņiem bija pārsteigums.

Otrajā dienā skolēni atkārtoja to, ko darīja iepriekšējā dienā, spēlēja spēli, kur bija jāatrod pareizās atbildes par ekoloģiju. Skolēni savlaicīgi sanesa uz klasi atkritumus no dažādiem materiāliem, lai no tiem radītu interesantas lietas. Viņi tika iepazīstināti ko no šiem atkritumiem varam pagatavot, un, tad viņiem tika dots starts, lai sāktu strādāt. Savās darba grupās viņi veidoja interesantus darbus, ko pēc tam aiznesa uz izstādi. Skolēniem šis darbs ļoti patika, viņi bija ļoti radoši. Pēc noteikta laika tapa dažādi šedevri, par ko paši bija pārsteigti, ka no atkritumiem var pagatavot interesantas lietas.

Trešā diena bija pati interesantākā. Bērniem bija izveidotas piecas stacijas, kas bija jāapmeklē un jāizpilda konkrēti uzdevumi. Stacijas bija dažādas: instalāciju stacija (kompozīciju radīšana no atkritumiem), mīklu stacija (mīklu minēšana grupās), bumbu stacija (bumbu spēle – pārstrādāt vai nē), izstādes stacija (labākā darba izvēle), galda spēles stacija (spēle ar kartītēm) un izvērtēšanas stacija (rezultātu apkopošana savās klasēs). Paldies par iespēju mācīties sadarboties, strādāt grupās, diskutēt, spriest un analizēt, veikt secinājumus un baudīt to, ko pats radīji. Paldies 10.a klases skolēniem, kas tika iesaistīti šajā projektā, tas dažādoja mūsu darbu, tā bija pieredze gan mums pedagogiem, gan mazajiem, gan lielajiem skolēniem. Paldies 10.a klases audzinātājai Ērikai Rakovskai, kas piesekoja saviem skolēniem, lai pārlicinātos, ka viss norit gludi un raiti.

Februārī ar lielu nepacietību arī mazie ģipari gaida Valentīndienu. Svētā Valentīna diena ir mīlestības svētki, kas sākumskolā vienmēr tiek svinēti **14. februārī**. Skolēni gatavoja mazas dāvanas sirds formā, rakstīja apsveikumu kartiņas sev tuvajiem cilvēkiem, dāvināja sirdis viens otram, kā arī skaistus vārdus, saldumus, un, pat rakstīja dzejoļus. Šajā dienā arī mazie bērni ar lielāko prieku samīļojās un apskāvās.

PERSONISKIE BŪRI IR SPĒCĪGĀKI PAR SABIEDRĪBAS RADĪTĀJIEM

Katrs cilvēks savā būtībā ir pilnīgi unikāls. Pasaulē nepastāv divu vienādu personību, jo katram ir savs dzīvesstāsts, visi izauga dažādos apstākļos, katram ir īpašas atmiņas un pieredze. Cilvēka pagātne un piedzīvotie kāpumi un kritumi veido viņa personību, palīdz dziļāk izprast pasauli no sava unikālā skatupunkta, piešķir noteiktas rakstura īpašības un nemitīgi atgādina, kāpēc esam tādi, kādi esam.

Bieži notiek tā, ka mūsu pieredze un pagātnes vilšanās nevis padara mūs stiprākus, bet tieši otrādi, iedzen mūs būros. Un pat tad, kad viss dzīvē jau sen ir mainījies uz labo pusi, mēs paši neļaujam sev virzīties tālāk un atlaist pagātnes ciešanas. Kad es aizdomājos par galvenās varones Noras Ikstenas romānā “Mātes piens” nebeidzamo moku un bezcerības pilno dzīvi, es nevaru nepamanīt, ka gandrīz visas viņas ciešanas notiek tieši tāpēc, ka viņa pati neļāva sev būt laimīgai. Varones personīgie garīgie buri, ierobežojumi, bailes un negatīvs un bezcerīgs skatiens uz dzīvi tiešām būtiski ietekmēja viņas likteni. Šie iekšējie šķēršļi ierobežoja sievietes personīgo izaugsmi, kavēja lēmumu pieņemšanu un ierobežoja viņas spēju pārvarēt izaicinājumus.

Mēs esam pieraduši ticēt, ka katrs pats ir savas laimes kalējs. Laime ir iespējama jebkurā situācijā, jo neviens nekad nevar cilvēkam atņemt garīgo spēku. Viņam var atņemt ģimeni, māju, pēdējo naudu, taču brīdī, kad tevī pilnīgi nodziest dzīvības gaisma, tev pašam ir vara pār sevi. Taču, manuprāt, runājot par laimi un garīgo spēku, mēs nevaram palaist garām, ka sabiedrības ietekme, tostarp kultūras normas, sabiedrības cerības un sistēmiskā nevienlīdzība var būtiski ietekmēt individuus, veidojot viņu uzskatus, vērtības un iespējas. Sabiedrības spiediens var uzlikt ierobežojumus vai radīt šķēršļus, kas ietekmē indivīda izvēli, iespējas un vispārējo labklājību.

Manuprāt, tieši traģiskie notikumi no mātes bērnības kļuva par galveno grūdienu, kura dēļ sieviete neatgriezeniski “izkrita” no dzīves. “Pēc tēva nāves manī pamazām, bet ļoti noteikti auga naidis pret pastāvošo iekārtu un pret manu māti”, un šis mātes teiktais palīdz saprast, ka tieši tēva nāve un viņas mātes šķietami vienaldzīgā reakcija uz to iznīcināja viņas iekšējo kodolu. Sieviete vēl bija tik jauna, kad pasaule pagriezās pret viņu. Jaunietei ir daudz vieglāk ietekmēt nekā jau pieredzējušu sievieti, kura zina, kā jāuzvedas, lai dzīvotu drošībā. “Mana māte nekad neinteresējās un nekad neuzzināja par viņa nāvi. Viņa sargāja savu jauno dzīvi un tajā mēģināja nosargāt arī mani.” Caur savām sāpēm, pārpratumu par notikušo un vilšanos savā mātē jauniešu nesaredzēja, ka viņas māte jūta viņas ciešanas, taču, dzīvojot ilgāk par meitu, viņa iemācījās kontrolēt sevi un savas emocijas. Pēc traģiskā pārpratuma starp sievietēm meita pamazām sāka celt sev apkārt sienas, līdz pat viņas tuvākie cilvēki nevarēja tās nojaukt.

Paskatoties uz situāciju no divām pusēm, varu secināt, ka personīgie būri un ārējie faktori viens otru neizslēdz. Tie bieži mijiedarbojas un ietekmē viens otru. Ārējās ietekmes var pastiprināt garīgos būrus, savukārt personīgā izaugsme un pašapziņa var novest pie sabiedrības normu noraidījuma un ārējo šķēršļu pārvarēšanas. Apkārtējā pasaule noteikti ietekmē cilvēkus, un garīgais stāvoklis ir ļoti atkarīgs no apstākļiem mūsu dzīvē. Mēs nevaram kontrolēt to, kas notiek ap mums, taču katrs cilvēks var izvēlēties, cik stipri notiekošais ievainos viņa kodolu, un, ja cilvēkam neizdosies izvairīties no saviem personīgajiem būriem, kuros viņš pats sevi ieslodzīja, neviens vairs nespēs viņu glābt.

Kosareva Alina 12.a

"KOPĀ IR VISLABĀKĀ VIETA, KUR BŪT." (N. IKSTENA, V. JUDINS)

Mēs dzīvojam trakā laikā. Tehnoloģijas strauji attīstās, un mūsu dzīves stils mainās atbilstoši. Mums visiem ir viedtālruni, un lielu daļu dzīves mēs pavadām sociālajos tīklos. Tie bija domāti tam, lai cilvēki vairāk cits ar citu komunicētu, bet izraisītais efekts bija pretējs. Šobrīd vientulība ir viena no lielākajām problēmām sabiedrībā. Tomēr mūsu kultūra un tradīcijas rāda, ka citi cilvēki dod mūsu dzīvei nozīmi.

Reālajā dzīvē apstākļi var strauji mainīties. Tagad cilvēks mierīgi dzīvo laukos, rīt viņš pēkšņi nokļūst uz ledus gabala jūras vidū. Tieši tādu situāciju aprakstīja Rūdolfs Blaumanis novelē "Nāvēs ēnā". Grūti iedomāties, kādā izmisumā atradās zvejnieki, bet daži no tiem arī tādā šausmīgā situācijā izdzīvoja. Bet kāpēc zvejnieki, neskatoties uz situācijas bēdīgumu, nolēma turpināt cīnīties? Prātā nāk tikai divas atbildes. Pirmā - viņi bija uz šī ledus gabala kopā. Un otrā - viņiem bija cilvēki, kuri gaidīja viņus atgriežamies. Ja viens vientulīgs cilvēks būtu uz šī ledus gabala, viņš necīnītos, jo viņam nebūtu jēgas, bet zvejniekiem bija ģimenes un viņi visi bija kopā.

Runājot par vientulības kaitīgumu, nedrīkst aizmirst par mīlestību. Dzīvot kopā ar kādu, kuru mīl, ir daudz patīkamāk nekā vientulība. Brīnišķīgs piemērs ir Jāņa Poruka īsromāna "Pērļu zvejnieks" galvenais varonis Ansis. Sākumā viņam bija mīļotā, ar kuru viņš fantazēja, bet tomēr viņa no Anša aizgāja, jo viņš vienmēr bija sevī, savās fantāzijās. Kas notika ar Ansi? Viņš nomira. Viņam trūka dzīves jēgas, viņš nevarēja dzīvot vientulībā. Viņš bija tik dziļi iegrimis savās fantāzijās, ka vispār aizmirs par ārējo pasauli, par citiem cilvēkiem un palika viens.

Tradicionāli latvieši dzīvoja mazās kopienās, un tas ir atspoguļots svētku tradīcijās. Ja laukos svin Līgo, tad svin visi. Visi lec pār ugunskuru, visi dzied, visi danco, visi dzer un ēd. Laukos visi visus pazina. Varētu arī pateikt, ka tā ir viena liela ģimene. Protams, dzīve laukos nebija viegla, bet cilvēki bija gatavi palīdzēt saviem kaimiņiem. Ja vienā mājā notiktu nelaime, piemēram, tā sadegtu, tad kaimiņi sapulcētos kopā un palīdzētu uzbūvēt jaunu. Mūsdienas tādu sabiedrību grūti iedomāties. Bet vai nebūtu vieglāk dzīvot tādā lielā ģimenē?

Šobrīd ir cilvēki, kuri nepazīst citu cilvēku vērtību savā dzīvē. Bet mūsu senči vairākus gadsimtus dzīvoja kopienās un vienīgais, kas palīdzēja viņiem turēties, bija kopība. Pat izmisumā labāk būt kopā, jo tā cits citam var palīdzēt. Arī mierā, ikdienišķā dzīvē "kopā ir vislabākā vieta, kur būt".

Nikita Obrazcovs 12.6

"KOPĀ IR VISLABĀKĀ VIETA, KUR BŪT."

Cilvēka mūžīgajos meklējumos izprast savu vietu sabiedrībā rodas jautājums, kur ir labākā vieta. Tas ir būtisks jautājums par mūsu eksistenci. Mūsdienās ikviens cenšas izcelties, pierādot savu individualitāti. Manuprāt, iegremdējoties pārdomās un iedvesmas pasaulē, mēs varam saprast, ka vientulība ir visur un katrs īstenībā ir vientuļš. Vislabākā vieta, kur būt, ir saskaņā ar sevi un savām domām. Laiks ar sevi ne tikai veicina personisko attīstību, bet arī ļauj analizēt sevi un atklāt savu potenciālu.

Neskatoties uz vispārpieņemto uzskatu, vientulība sniedz unikālas iespējas iekšējai izaugsmei un attīstībai. Klusums dod cilvēkam laiku rūpīgi izpētīt savas domas, jūtas, atrast ceļu pilnveidei. Skatoties uz latviešu rakstnieces Zentas Mauriņas panākumiem, es redzu, ka vientulība var pozitīvi vērst cilvēka dzīvi. Viņai tā bija no paša sākuma un visu mūžu – no bērnības nejutās tuva bērniem, pēc tam arī darbā, jo Zenta Mauriņa bija vienīgā vīriešu kolektīvā un bija pirmā sieviete, kas aizstāvēja doktora grādu filoloģijas nozarē. Dzīves apstākļi viņu nesalauza, bet palīdzēja iet uz priekšu, kļūt par vienu no izcilākajām rakstniecēm Latvijā.

Vientulība un laiks, kas ir pavadīts ar sevi, var arī novērst cilvēka uzmanību no tā, kā īstenībā viņš jūtas, reizēm tas var pasargāt viņu no nelaimes gadījumiem. Lielisks piemērs ir Rūdolfa Blaumaņa novele "Raudupiete". Centrālā darbība notiek ap jaunu sievieti, kas kļūva par atraitni, kad Raudupu saimnieks nomira. Viņa ir uzņēmusies atbildību par īpašumu, un vienīgais veids, kā ar to tikt galā, ir apprecēties vēlreiz. Kad Raudupiete iemīlējās Kārlī, viņa neredzēja šķēršļus šai mīlestībai un centās būt kopā ar mīļoto vīrieti, kaut arī viņš vairākkārt atteica. Iegrimusi kaislībā, viņa pameta cilvēku, kuram viņas mīlestība un uzmanība bija vissvarīgākā - savu dēlu. Tas noveda pie nelaimes - dēls iekrita akā un nomira. Man šķiet, ja viņa būtu vismaz uz mirkli apstājusies un apzinājusies savas jūtas, novelei nebūtu tik bēdīgas beigas.

Pavadot laiku ar sevi, cilvēks atklāj jaunas lietas par sevi un savas stiprās puses. Visa dzīve ir cilvēka centieni pēc vērtībām, un vissvarīgākais dzīvē ir saprast sevi, atrast savu vietu pasaulē, nonākt harmonijā ar sevi. Viens no latviešu romantisma pārstāvjiem Jānis Poruks šo ideju atklāj garastāstā "Pērļu zvejnieks". Fantāzijas beigās galvenajam varonim Ansim māte saka: "Pirmā pērle, kuru cilvēks sev var iemantot, ir viņš pats." Vispirms cilvēkam ir jāsaprot pašam sevi, jāaug pašam, tikai tad viņš var kaut ko dot sabiedrībai.

Nav jēgas meklēt dvēseles mieru pie citiem. Ir personīgi jāmeklē savi slēptie talanti, jāseko vērtībām un jākļūst par izcilu cilvēku. Ne katrs ir spējīgs kļūt par Zentu Mauriņu, viņas augstie nopelni ir unikāls notikums, taču pavadītais laiks, iepazīstot sevi, ir vērtīgs un noderēs visu atlikušo dzīvi.

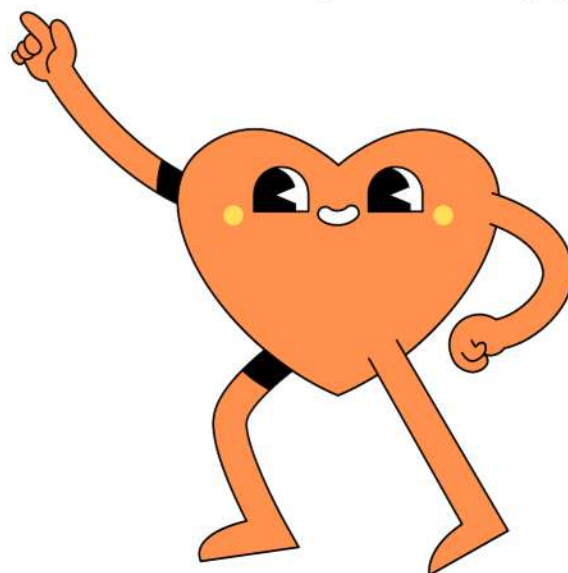
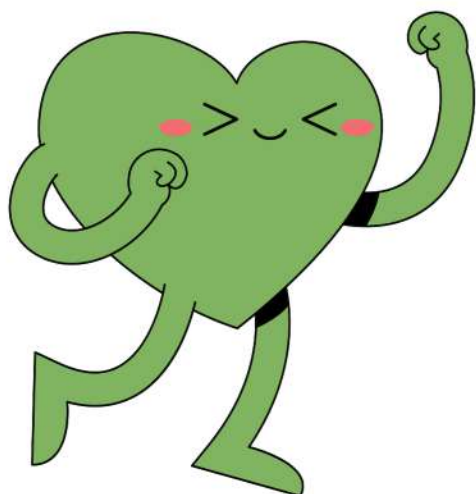
Lubova Vaitkeviča 12.6

KATRS PATS IR SAVAS LAIMES KALĒJS

Nav svarīgi, vai cilvēks ir bagāts, veiksmīgs un ietekmīgs, ja viņš nav laimīgs, tad viņa dzīvei nav jēgas. Bet kāds cilvēks ir laimīgs? Laimīgs ir tas cilvēks, kura dvēseles stāvokli nevar sabojāt ārējie apstākļi. Dzīve ir neprognozējama, un mēs varam vai nu visu laiku sūdzēties par problēmām, vai iemācīties darīt laimīgus sevi paši.

Mēs nevaram kontrolēt dažus dzīves apstākļus, taču varam kontrolēt mūsu reakciju un attieksmi pret tiem. Ja dzīvē ne viss ir atkarīgs tikai no mums, vai tad vispār ir iemesls uztraukties par to? Ja varam uzlabot situāciju, tad tas ir jādara, bet, ja tas nav iespējams, tad kāda jēga būt nelaimīgam šo apstākļu dēļ? Spilgtu piemēru var saskatīt Noras Ikstenas romānā "Mātes piens", kurā mātes māte dzīvoja apstākļos, kur par brīvību varētu tikai sapņot, taču visu savu iekšējo gaismu viņa novirzīja meitas audzināšanā. Viņa nevarēja izmainīt valdību, tāpēc veltījusi sevi ģimenei un laimīgas atmosfēras radīšanai šajā šaurajā tuvo cilvēku lokā.

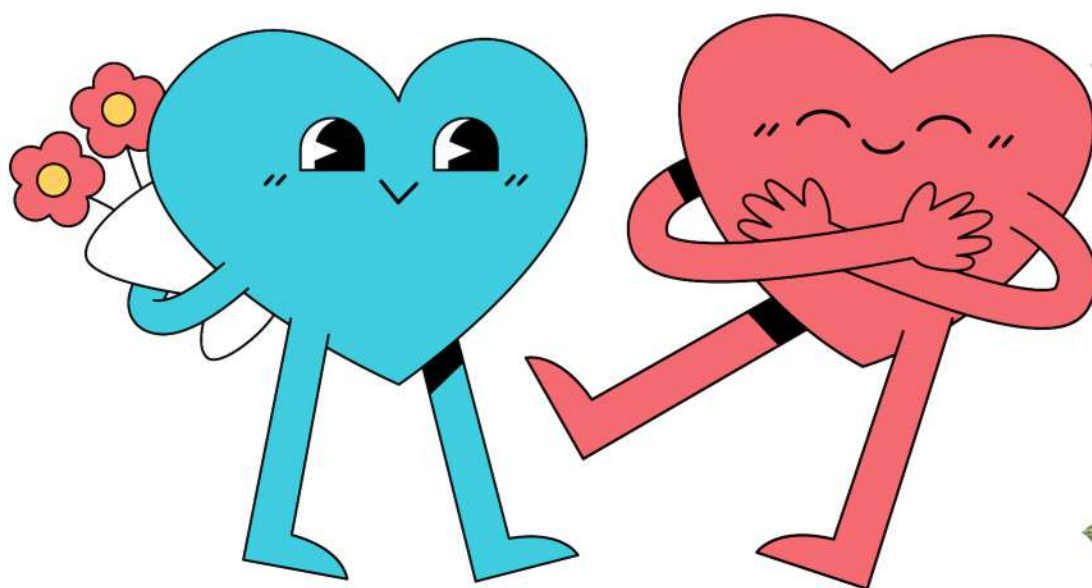
Cilvēks pats būvē savu dzīvi, tāpēc laime arī ir mūsu izvēle. Visvienkāršāk ir sūdzēties par dzīvi un tādējādi pasliktināt savu garīgo stāvokli, bet, lai iemācītos veidot sevi laimīgu, ir jābūt stipram. Par labu piemēru es uzskatu "Mātes piena" romāna varoni māti, kura visu mūžu pavadīja naidā un nevēlēšanās dzīvot. Viņai bija meita un draudzene Jese, kuras no visas sirds gribēja atgriezt mātes iekšējo uguni, bet viņai tas nebija vajadzīgs. Viņa turpināja pavadīt dienas istabā, ilgojoties pēc nāves. Taču tā ir mātes izvēle un viņas dzīve, vai kāds ir tiesīgs viņu par to nosodīt? Laikam nē, jo katrs pats ir savas laimes kalējs. Ja viņai laimi nevajag, tad kāpēc mēs viņu par to nosodām? Esmu bijusi situācijā, kad izskatījās, ka viss manā dzīvē nogāja greizi.

Protams, vispirms es gribēju sēdēt savā istabā, klausīties mūziku un domāt par dzīves netaisnīgumu. Bet tad atcerējos, ka visu dzīvi nosodīju cilvēkus par viņu izvēli būt nelaimīgiem, un es piespiedu sevi kaut ko darīt. Beigās es atradu to, kas mani paglāba no tā stāvokļa- dejas. Šobrīd manā dzīvē viss ir brīnišķīgi, bet dejas joprojām ir galvenā nodarbe, kas motivē un grūtos periodos liek virzīties tālāk. Tāpēc pēc savas pieredzes es varu droši teikt, ka laime ir katra cilvēka izvēle.

Īsta un sirsnīga laime ir tā, ko cilvēks sasniedz saskaņā ar iekšējo harmoniju. Ja cilvēks ir lepns par to personību, kāds viņš kļūst, īpaši runājot par iekšējo "es", viņš nevar būt nelaimīgs. Meita romānā "Mātes piens" ir teicamniece, viņa mīl ģimeni, tāpēc viņas enerģija atspoguļojas dzīvē un rūpēs par māti. Savā dzīvē es arī saskatīju tādu hronoloģiju – kad esmu lepna par savām veiksmēm skolā un sasniegumiem sportā, tad es arī jūtos labi. Kad es sirsnīgi mīlu sevī to cilvēku, par kādu kļuvu, nav iespējams būt nelaimīgai. "Es" ir galvenais cilvēks dzīvē, tāpēc vispirms ir jādomā par savu komfortu.

Katram cilvēkam ir iespēja būt savai laimi, apzinoties tās iekšējo avotu. Laime nav materiālas lietas un ārējie apstākļi. To nevar sasniegt pilnībā, jo tas ir nepārtraukts process, kas ir atkarīgs no iekšējās harmonijas un līdzsvara. Bet, ja tiekties pēc laimes, agri vai vēlu tā tiks sasniegta.

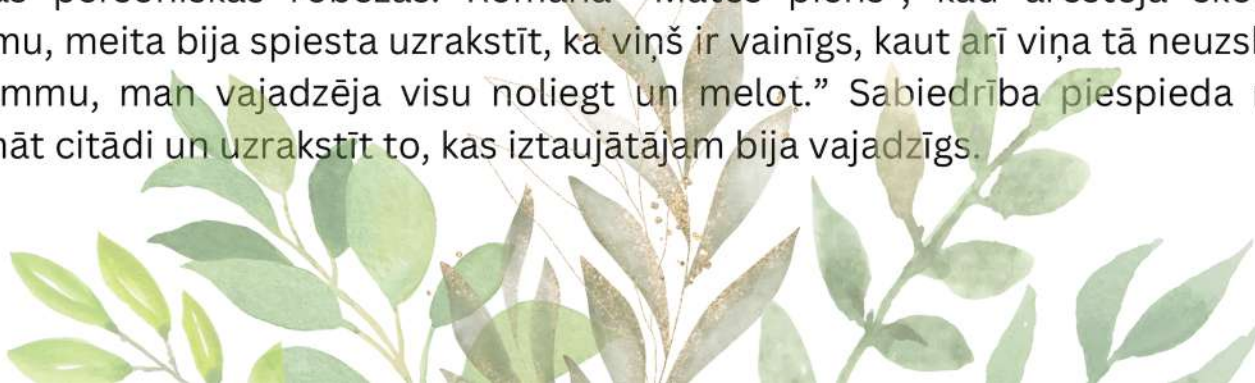
Anastasija Kupča 12.a

CIK SMALKA IR ROBEŽA STARP PERSONISKO BRĪVĪBU UN EGOISMU?

Personiskā brīvība ir viena no svarīgākajām cilvēka tiesībām, tomēr dažkārt cilvēki to sauc par egoismu, tāpēc ka nesaprot, kur beidzas personiskā brīvība un sākas egoisms. Mūsdienās ļoti daudz cilvēku joprojām cīnās par savu brīvību visās valstīs un visos amatos. Tomēr kāpēc ļaudis sajauc egoismu un personisko brīvību? Pirmais iemesls ir neskaidra jēdzienu izpratne, kā arī ietekmē sabiedrības viedoklis un uzskati. Un protams, visi cilvēki savā būtībā ir egoisti.

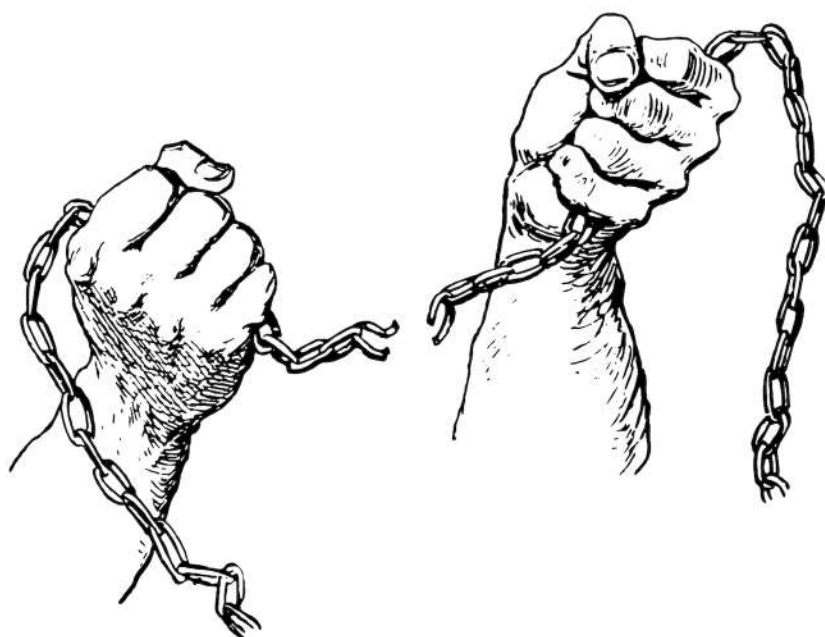
Daudzi cilvēki nesaprot patieso jēdzienu, kas ir egoisms. Egoisms ir tieksme apmierināt savas paša intereses, pat ja tas nodara kaitējumu citu interesēm. Piemēram, N. Ikstenas romānā “Mātes piens” māte negribēja dzīvot, jo bija neapmierināta ar valstī pastāvošo iekārtu. Valdība, pēc viņas domām, pārkāpa viņas brīvību. Māte dažkārt gribēja sevi nogalināt. Tomēr, manuprāt, tas bija tieši egoisms, jo viņa dzīvoja kopā ar meitu, kurai bija mazāk nekā sešpadsmit gadu, un meita vairākkārt atrada māti bezsamaņā. Māte domāja tikai par savām problēmām. Mani dažkārt sauc par egoisti, jo es negribu iet pēc skolas uz veikalu, taču es arī esmu nogurusi. Jāzina starpība starp diviem jēdzieniem, pirms tos lietot.

Diemžēl joprojām cilvēki ir ļoti atkarīgi no sabiedrības viedokļa, īpaši, pusaudži, jo tajā vecumā cilvēki bieži saskaras ar identitātes un grupu piederības jautājumiem. Sabiedrības viedoklis var ietekmēt cilvēku uzskatus, izvēles un uzvedību. Mūsdienu sabiedrībā egoisms bieži tiek uztverts kā ļoti negatīva īpašība. Cilvēki, kas savas intereses un ērtības izvirza augstāk par citu, var saņemt etiķeti “egoists”. Sabiedrība spriež tā tikai tāpēc, ka kāds neizdarīja to, ko no viņa gaidīja. Piemēram, veikalā cilvēks var palūgt palaist pa priekšu pie kases, jo viņš steidzas un, ja tu atteiksi, var dzirdēt savā virzienā “egoists”. Bet kāpēc? Varbūt es arī steidzos, man ir mazāk produktu. Pēc šādiem notikumiem daudzi var justies vainīgi, taču ko mēs izdarījām nepareizi? Mēs tikai aizsargājām savas personiskās robežas. Romānā “Mātes piens”, kad arestēja skolotāju Blūmu, meita bija spiesta uzrakstīt, ka viņš ir vainīgs, kaut arī viņa tā neuzskatīja. “Mammu, man vajadzēja visu noliegt un melot.” Sabiedrība piespieda meitu domāt citādi un uzrakstīt to, kas iztaujātājam bija vajadzīgs.

Tomēr mēs visi savā būtībā esam egoisti. Cilvēku rīcību nosaka viņu instinkti un vajadzības. Cilvēki piedzimst ar dabīgu izdzīvošanas vēlmi, un tie cenšas iegūt to, kas viņiem šķiet labākais. Deimons Zahariadis grāmatā "Nē nozīmē nē..." apraksta, ka cilvēki nav pieraduši tikt noraidīti, tāpēc dusmojas un apvainojas. Taču, kāpēc mums vajag darīt papilddarbus, kad mums ir savi? Mani klasesbiedri var dusmoties, kad es neļāvu viņiem norakstīt mājasdarbus, bet es pildīju pati, patērēju laiku. Tas nenozīmē, ka mums vienmēr vajadzētu darīt to, ko citi no mums gaida. Ir svarīgi ievērot savas robežas un aizstāvēt savu personisko brīvību. Tātad, ja kāds jūs sauc par egoistu, jo jūs aizstāvējāt savas robežas, neuztraucieties, tas tikai nozīmē, ka jūs esat iemācījies rūpēties par sevi.

Egoisms un personiskā brīvība ir tuvi pēc nozīmes, tomēr tos nedrīkst jaukt. Personiskā brīvība ir cilvēka tiesības izvēlēties un rīkoties neatkarīgi, respektējot savas vērtības. Egoisms tiecas apmierināt savas intereses, pat ignorējot citu vajadzības, piemēram, tas redzams "Mātes piens" romānā. Sabiedrībā egoisms bieži tiek sajaukts ar personisko brīvību, kas ir cilvēka tiesības rīkoties neatkarīgi. Tomēr, lai izvairītos no neskaidrības, svarīgi izprast un aizstāvēt savas personiskās robežas. Ir svarīgi atcerēties, ka mēs visi esam egoisti savā būtībā. Mēs visi vēlamies būt laimīgi un dzīvot labu dzīvi.

Polina Klanovska 12.a

MES LEPOJAMIES!

2024.gada 17. februārī notika Latvijas starpreģionālais debašu turnīrs angļu valodā, kurā piedalījās mūsu skolas komandas.

Apsveicam mūsu skolēnus:

Jegors Bovturkevičs (7.d), Patricija Bārbale(7.d), Miroslava Moskova (7.b)
- 1. vieta

Vera Hohlova (8.a) - 2.vieta

Ņikita Čermaks (8.b), Jekaterina Grekova (8.b), Daniils Mogelainens (8.b) - 3.vieta

Labākie runātāji:

Poļina Višņakova (7.e); Ņikita Čermaks (8.b); Jekaterina Grekova (8.b); Veronika Bekiari (7.d);

Pateicība pedagogiem: Adriāna Martinkēviča, Žanna Daragane, Veronika Skripačova

Horeogrāfiskā studija "Fuete"

Un vēl viena spoža diena, un vēl vienas pieredzes vairāk mūsu dejojām horeogrāfiskajā krājkasītē. Šoreiz mūs silti uzņēma XI starptautiskais Ukrainu jauniešu daiļrades festivāls "Baltijas Rītausma" Nominācijā "Choreografy" – **1. vieta!!!**

GODINA LABĀKOS RĪGAS SKOLĒNUS 2023. GADĀ

2024. gada 6. februārī par augstiem sasniegumiem mācībās, olimpiādēs, sportā, kultūrā, kā arī par pilsonisko līdzdalību un skolas tēla popularizēšanu, svinīgajā pasākumā “Rīgas skolēns 2023. Mēs lepojamies!” tika sumināti pašvaldības mācību iestāžu labākie skolēni 2023. gadā. Pasākums norisinājās Rīgas Kultūras un tautas mākslas centrā "Mazā ģilde".

Skolēnus sveica un pateicības rakstus pasniedza Rīgas domes priekšsēdētāja vietnieks Edvards Ratnieks, Rīgas domes Izglītības, kultūras un sporta komitejas priekšsēdētāja Laima Geikina, Rīgas pašvaldības Izglītības, kultūras un sporta departamenta (IKSD) direktora p.i. Ivars Balamovskis un IKSD Vispārējās izglītības skolu nodaļas vadītāja Anita Pēterkopa.

Pasākums “Rīgas skolēns 2023. Mēs lepojamies!” notika pirmo reizi, un ikvienai Rīgas pašvaldības skolai bija iespēja izvirzīt vienu skolēnu, kura sasniegtais un paveiktais personīgā izaugsmē un skolas attīstībā būtu novērtējams ar pašvaldības atbalvojumu.

Liels prieks un gandarījums par mūsu ģimnāzijas 12.c klases skolnieci Marinu Teļukeviču, kas Rīgas domes Pateicības rakstu ir izpelnījusies par teicamiem un izciliem mācību sasniegumiem, dalību olimpiādēs un konkursos. Un Marina vēl ir izcila arī sportā! Pašlaik Marina ir Latvijas sieviešu futbola nacionālās izlases, kā arī WU-19 sieviešu izlases spēlētāja. No 16 gadiem spēlē Eiropas kvalifikācijas ciklos jauniešu Wu-17 un WU-19 izlašu sastāvos. Divas reizes ir WU-19 Baltijas kausa ieguvēja (2022., 2023.) Četras reizes ir Latvijas sieviešu futbola līgas uzvarētāja (2020, 2021, 2022, 2023), Latvijas sieviešu futbola kausa ieguvēja (2021). U-12, U-14, U-16 jauniešu ziemas un vasaras čempionātu uzvarētāja RFS komandas sastāvā. Ir ieguvusi 12 balvas kā labākā spēlētāja.

Marina Teļukeviča 12.kl. – Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas skolniece - par labiem, teicamiem un izciliem mācību sasniegumiem un godalgotām vietām mācību priekšmetu olimpiādēs un konkursos.

Mēs lepojamies!

Patdies!

*Pie avīzes
strādāja:*

GALVENIE REDAKTORI

*Valentīna Borisova
Ērika Rakovska*

DIZAINS

*Aleks
Pomerancs 12.a*

ŽURNĀLISTI

*Nika Mahonina 11.a
Ksenija Nikitina 11.a
Kosareva Alina 12.a
Nikita Obrascovs 12.b
Lubova Vaitkeviča 12.b
Anastasija Kupča 12.a
Polina Klanovska 12.a*

